

S tresočo roko podá Marijca teti srebrno dvajsetico in še nekoliko bakrenega drobiža.

„To je tedaj vse!“ zaropotá starka na trepetajoče dekletce ter vzdigne z ostrim pogledom kupico z vinom. „Dà, dà, teta, vse, vse je, kar sem v tako hudej zimi dobila. Jedla tudi nijsem še nič od zjutraj.“

„Lažeš, ti ničeva potepenka; igrala si se in klatila po mestu. Poberi se mi izpred oči in ne pridi mi blizu predno ne nadopolniš goldinarja. Ali si me razumela?“

Trepetajoč od glada in mraza zbeži ubogo dekletce iz hiše ter še le zunaj na ulici se ozré, ali je ne lovi hudobna teta, da bi jo udarila z grozečo povzdignjeno roko. V velicem strahu niti čutila nij, da je izgubila ruto, s katero je bila ubožno ogrnena okoli vratú. Tudi ljudi nij slišala za soboj, ki so jo klicali in milovali. Za nikogar se brigajoč in nikogar niti za najmanjši dar proseč, šla je z nemirnim srcem dalje proti velikej ulici. Njene oči, srce in duša so bile obrnene tja gori k nočnemu nebu, ki je bilo od vseh strani z gostimi temnimi oblaki prepreženo. Gledala je, ali se jej ne bode prikazala zvezda, v katerej so njen dobri oče in njena zlata mati, ki gotovo gledata na svojo ubogo Marijco.

In glej! hud vihar nastane, ki razžene temne oblake, da se nebó nekoliko zjasni in prikaže se svetla zvezda, ravno tista, ki jo je iskala uboga Marijca.

Od velicega veselja zavpije na glas, ter ne vidi lepo oblečenega gospoda, ki je pristopil k njej. Na koleni pade v sneg, ter s povzdignjenima rokama kliče: „oče! mati! poglédita doli na vajino zapuščeno Marijco. Ali jo vidita, kako se trese od gladú in mraza? Oh, usmilita se vajinega ubozega otroka! Vzemita me k sebi, da živim pri vaju tam gori v prelepej zlatej zvezdi, kjer nij mraza, gladú ne trpljenja. Dà, dà, vzemita me k sebi, trudna sem in lačna, da že komaj sôpem. K hudobnej teti se ne vrnem več, ker mi ne pusti moliti, kakor ste me vi učili, preljuba mati. A vendar sem molila po tihem v svojem srci; tudi hudobnej teti vse rada odpustim, le k sebi me vzemita v sveta nebesa tja gori v svetlo zvezdo, kjer živita v brezkončnem veselji!“

Zdajci začuti Marijca moško roko na svojej glavi; ozrevši se, vidi prijaznega gospoda pred soboj, ki jej reče: „s kom govoriš, ljuba moja?“

Marijca odgovori: „s svojim očetom in materjo, ki sta mi umrla, in zdaj prebivata tam gori v ónej zlatej zvezdi, ki se tako lepo blestí v nebeškej svetlobi.“

„In kdo ti je povedal, da tvoj oče in mati prebivata tam gori?“

„To mi so rekli moja ljuba mati, ko sve še skupaj živele v našej hiši, ki je daleč od tega mesta.“

Plemeniti gospod se spomni svojih ljubeznjivih otrok, ki so ga doma pričakovali v lepo razsvetljenej gorkej sobi, ter reče Marijci:

„Tvoj oče in tvoja mati sta me poslala k tebi, da te vprašam, ako hočeš iti z menoj in bití moja hčerka, dokler te Bog ne preseli v svetlo zvezdo k tvojim ljubim staršem.“

Veselo poda Marijca plemenitemu gospodu roko in srečno je živela pri njem do smrti.

H.

Prava ubožnost.

V nekem mestu je živel bogat človek. Najljubše delo mu je bilo, ako je mogel ubožcem kaj dobrega storiti. Kadar koli je videl bližnjega v po-

manjkanji in potrebi, prizadeval si je pomagati mu, kolikor je najbolj znal in mogel. Vedno mu je bil pred očmi prigovor, ki pravi: Kdor bližnjemu pomaga iz nadlog, njemu pomore tudi Bog. A znal je tudi to, da prava ubožnost prebiva le v tihih kočah, ter se ne kaže očitno pred ljudmi, ampak trpi voljno — bori se s križi in težavami, z lakoto in boleznijo, dokler ne pošlje Bog tacim ljudem kacega tihega dobrotnika ali pa smrti, ki je reši iz nadlog in trpljenja.

Necega dne mu pové prijatelj, da v predmestji živi ubožna vdova s petero otročiči v največjem pomanjkanji in potrebi. Po vse dni nemajo nič jesti, da-si uboga vdova dela kakor sužnja, da bi preredita sebe in otročiče. Dobri mož takój hiti v predmestje, da bi pomagal ubogim sirotam in jim olajšal njih težavno življenje. Ko pride do omenjenega kraja, stopi v majheno, toliko da ne pod zemljo ležečo izbico uboge vdove. Izba je bila sicer čedna in lepo pospravljena, a vendar je gledala iz vsacega kota največja revščina. Dva dečka, osem do deset let stara, sedela sta za staro trohljivo mizo, ter sta izdelovala šolsko nalogo. Dve drobni deklici ste se igrali na ilovnatih tleh, njiju dvanajst let stara sestra je kuhala v kuhinji, a mati je bila pri perilu, da si kaj prisluži in revno življenje ohrani. Ko otroci ugledajo neznanega gospoda, takój mu pritekó naproti in mu poljubijo roko.

Bogati gospod se obrne k vdovi ter jej pové namen svojega pohoda. Vdova ga pazno posluša, dve debeli solzi se jej vderó po bledih licih in z ganljivim glasom reče: „kako lepo je to od ljubega Boga v nebesih, da ima bogate ljudi rad in jim daje vsega v obilosti, da potem tudi ubožcem morejo kaj dobrega storiti. In vi, gospod, ste zeló dober človek, ker se vam vidi, da siromakom radi pomagate. A vendar vaše pomoči znabiti bolj potrebuje kak slep ali kruljev človek ali pa kaka bolna nadložna mati. Jaz sem sicer zeló ubožna, a vendar imam zdrave ude ter pridno in pošteno delam, da preživim sebe in svoje otročiče. Kadar nas prime stiska, obrnem se najpred k Bogu in pri njem iščem pomoči. On mi tudi vselej pomaga in blagoslovi delo mojih rok. A ne mislite gospod, da govorim tako iz ošabnosti in napa. Ne, tega me Bog obvaruj! Dobro vem, da ošabnež pade in se pogrezne, ter nikogar nij, ki bi ga vzdignil. Ravno mi pride v spomin prigovor mojega rajnkega moža, ki je večkrat dejal: „Dokler je človek zdrav in lahko dela, nij mu treba milostinj pobirati od dobrosrčnih ljudi. Kdor živi ob darovih ter neče delati, da-si je čvrst in zdrav, pri tacem izostane blagoslov božji.“

Dobrotni gospod stoji ves osupnen pred ubogo vdovo ter se ne more dosti načuditi njenej ponižnosti. Kaj tacega nij še nikoli slišal iz ust ubožnega človeka.

Vdovo in njene otročiče bogato obdarivši, obljubi, da hoče še dalje za nje skrbeti, dokler Bog ne pošlje boljših časov. S solzami v očeh se mu zahvali uboga vdova za velikodušni dar in otročiči poljubijo hvaležno svojemu dobrotniku roko. A gospod globoko ganjen naglo otide iz hiše ubožne vdove.

Ako hočeš blagosrečen živeti in voljno prenašati vse križe in nadloge, ki ti je Bog pošilja, imej vedno pred očmi, da je mnogo ljudi na svetu, kateri imajo menj nego li ti, in katerim se godi še slabeje nego li tebi.